

ZLATÁ DRAČICE

Maddy Mara

bambóok

ZLATÁ DRAČICE

Maddy Mara

bambook

Maddy Mara
ZLATÁ DRAČICE
Ilustrace Thais Damião

Přeloženo z anglického originálu
Dragon Girls #1: Azmina the Gold Glitter Dragon
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA
All rights reserved.

Copyright © 2021 by Maddy Mara
Illustrations by Thais Damião, copyright © 2021 by Scholastic Inc.
Book design by Stephanie Yang
Translation © Markéta Milerová, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9931. publikaci

Překlad Markéta Milerová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava a jazyková korektura Milan Pokorný
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2025
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

ISBN 978-80-271-7817-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-3863-0 (print)

Pro Madeleine a Asmaru

Azmina ležela na břiše na jejich zbrusu nové zahradě. Na to, že byl podzim, bylo teplo, ale Azmina na své kůži necítila sluneční paprsky. Nevšimla si, že nedaleko štěká pes. Dokonce ani neslyšela mámu zpívat při vybalování krabic v domě, do kterého se právě nastěhovaly.

Azmininu pozornost upoutal zvláštní zvuk. Nevníkala kvůli němu nic jiného. Připadalo jí, jako by někdo šeptal první verš písně.

Kouzelný les tě volá, pojd' sem k nám...

Skrz mezeru v plotu byl vidět kraj lesa. Přicházela hudba odtamtud?

Azmina obvykle neležela na trávě a neobdivovala stromy. Sama sebe považovala za holku z velkoměsta. Nebo to tak aspoň dřív bývalo. Ještě si nebyla tak docela jistá, co s ní nové místo udělá. Ve městě byla pořád v pohybu: hodina zpěvu, fotbal s kamarády, pořádání přespávaček.

Ale teď neměla nikoho, koho by mohla na přespávačku pozvat. Všechno se změnilo potom, co se s mámou přestěhovaly. Děti v nové škole se jí líbily, ale ještě neměla žádné nejlepší kamarádky.

Ve škole seděla se dvěma dalšími dívkami, které se jmenovaly Willa a Naomi. Azmina

měla podivný pocit, že jí bylo předurčeno, aby se s nimi skamarádila. Cítila to, bylo to jako šumění bublinek v limonádě hluboko v žaludku. Ale nebyla si úplně jistá, jak by tomu mohla pomoci.

Povzdechla si. Věděla, že vybudovat kamarádství nějakou dobu trvá, ale prostě nebyla ráda, že zrovna ona je tou *novou holkou*.

Kouzelný les tě volá, pojd' sem k nám...

Azmina se posadila.

Zpěv byl teď zřetelnější. Rozhodně vycházel z lesa! Ale naprosto se lišil od hudby, kterou kdykoli předtím slyšela. Melodie zněla jako

zpěv tisíce ptáčků a zurčení potůčku společně se šelestem listů.

Vyskočila a doběhla k nízkému plotu. Naklonila se přes něj, aby se podívala víc zblízka. Protože vyrostla ve městě, ještě nikdy předtím neviděla opravdový les. Nemohla z něj spustit oči!

Listy hrály všemi barvami podzimu. Ty byly Azmininy nejoblíbenější – zářivě červená, ohnivě oranžová a nejlepší ze všech, jasně žlutá. Země v lese vypadala, jako by byla pokrytá diamanty.

Jeden strom upoutal její pozornost. Byl vyšší než ostatní a měl dlouhé vznosné větve. Listy na něm zářily, jako by byly vyrobené

z ryzího zlata. Azmina ucítila, jak jí v těle stoupá vzrušení. Na tom stromě bylo něco výjimečného. Něco kouzelného.

Ale to nebyla jediná pozoruhodnost, kterou si Azmina uvědomovala. „Cítím květiny,“ zamumlala si pro sebe. „Ale to nedává žádný smysl! Většina květin už odkvetla, když je teď podzim.“

Ale ani to nebyla ta nejpodivnější věc. Azmině připadalo, jako by cítila mango a ananas. Nevěděla toho o lesích moc, ale byla si skoro jistá, že ananasy a manga v okolí nerostou!

Když teď byla blíž, slyšela další část té písně, která přicházela z lesa.

Kouzelný les tě volá, pojd' sem k nám!

Kouzelný lese, Kouzelný lese, slyš mě řvát!

Slyš mě řvát? Co by to mohlo znamenat?

Azmina nahlas zopakovala slova, nejdřív tiše: „Kouzelný lese, Kouzelný lese!“ Při každém opakování její hlas sílil.

Jeden ze zlatých listů na nejvyšším stromě se roztočil ve větru. Tančil po obloze, házel sebou sem a tam a zanechával za sebou zlatavou stopu.

Azmina sledovala, jak se list přibližuje. Když byl přímo nad ní, vyskočila a chytila ho. Byl zahřátý sluncem. V konečcích prstů jí zabrnělo.

Najednou věděla, co má dělat. Hlas měla silný a jistý, když začala zpívat:

Kouzelný les tě volá, pojd' sem k nám!

Kouzelný lese, Kouzelný lese, slyš mě řvát!

Zničehonic se kolem ní prohnal horký vzduch. Azmina zavřela oči, něco ji se svištěním zvedlo do vzduchu a pak zase spustilo na zem. Trvalo to jen pár vteřin, ale ona věděla, že se stalo něco úžasného. Něco, co jí změní život.

Azmina otevřela oči a uviděla, že už není na jejich zahradě. Místo toho stála uprostřed lesa. Zblízka byl ještě krásnější, než jak vypadal při pohledu ze zahrady.

Po kmenech stromů se pnuly popínavé rostliny obtěžkané ovocem, které nikdy předtím neviděla. Květiny všech myslitelných barev

pokrývaly zem jako koberec. Vzduch kolem Azminy byl plný zpěvu ptáků.

Všimla si maličké chundelaté růžové kuličky, napojené na popínavou rostlinu vedle ní. Pozorovala, jak kulička roste – přímo před jejíma očima! Za několik vteřin se vytvořilo dokonalé zralé ovoce. Vypadalo jako broskev, ale vonělo po malinách. Azmina nemohla odolat. Utrhla ho a ochutnala. K jejímu překvapení chutnalo přesně jako čokoláda!

Co je tohle za místo?

Tropické vůně ji lechtaly v nose a Azmina brzy ucítla, že bude muset kýchnout. Otevřela pusku, zaklonila hlavu a... *HEPČÍK!* Kýchání prostě milovala! Vždycky jí připadalo, jako

by si tak podržela nějaké nepříjemně svědící místo.

Kolem ní se snášely zlaté jiskry. Překvapeně se na třpytivou mlhu zadívala. To udělala ona svým kýchnutím?

Srdce jí divoce bušilo. Dělo se tu něco úžasného. Ale co to přesně bylo?

Skrz stromy uviděla třpytící se jezero. Rozhodla se, že se na něj podívá víc zblízka, a rozběhla se k němu.

Vždycky běhala rychle, ale dnes jí přišlo, že má nohy silnější a rychlejší než kdy dřív. Zanedlouho sprintovala mezi stromy tou nejvyšší rychlostí. U jezera byla v mžiknutí oka.

Smykem zastavila na břehu, podívala se do vody – a zalapala po dechu. Z vodní hladiny na ni zírala neznámá nádherná bytost.

Azmina uskočila. Otočila se, aby mohla čelit tvorovi, kterého viděla ve vodním zrcadle, ať

už to bylo cokoli. Rozhlédla se. Nic. Možná ta bytost byla pod vodou? Nebo si to možná jen celé představovala?

Přikradla se zpátky k jezeru a znovu se do něj podívala. Ten tvor tam byl znovu! Tělo měl pokryté zlatými šupinami, které na vodní hladinu vrhaly malé zlaté kroužky. Na hlavě se mu pohnuly dva zlaté elegantní rohy. Kolem očí měl vířivé tečky.

Byl to drak!

„Hm... ahoj!“ řekla nesměle Azmina, protože si nebyla tak docela jistá, co by měla drakovi povědět.

Když promluvila, všimla si, že se drakova ústa pohnula v tu samou chvíli.

Azmina zírala na draka a v hlavě jí vířily myšlenky. Pohnula hlavou – a drak jí pohnul také. Vyplázla jazyk. A DRAK UDĚLAL TO SAMÉ!

Podívala se dolů na své nohy... a nepoznávala je. Měla je neobyčejně silné a pokryté

zlatem. A na jejich konci byly velké zlaté pracky.

Překvapeně ucouvla a v tu chvíli upadla. Otočila se, aby se podívala, přes co zakopla, a spatřila dlouhého zlatého hada zářícího na slunci.

„Ááá!“ vykřikla vyděšeně a snažila se dostat od hada dál.

Ale had se plazil za ní!

V tu chvíli si Azmina uvědomila, že to vůbec není had. Byl to ocas. Ale byl k ní připojený? Zkusila s ním zamávat. Ano! Ocas se příjemně zavlnil ve vzduchu a zanechal za sebou stuhu třpytek, které na chvílku zajiskřily a pak se vytratily.

Najednou se z blízkých keřů ozval řev. Aniž by o tom Azmina přemýšlela, otevřela pusku a zařvala také. Měla tak silný hlas, že se stromy zatřásly! A znovu se ve vzduchu roztančily třpytivé jiskřičky.

Azmina se podívala ke keřům. Co to na ni řvalo?

Z kapradí vykoukla něčí hlava. Bylo to maličké lví mládě? Nebo mládětko leoparda? Stvoření mělo měkký zlatý kožich jako lev, ale také mělo po celém těle skvrny. Ale nebyly to jen tak obyčejné skvrny. Byly neonově žluté!

„Ahojky, ty roztomilý broučku!“ řekla Azmina. Snažila se šeptat, ale ukázalo se, že je těžké mluvit potichu, když jste drak!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zlatá dračice.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.